

Es Cad' Inca

Lladrarà cada diumenge mentres li donin que menjar

Redacció y Administració C. de Mallorca n.º 1.

ESPANYA: UNA PESSETA CUATRIMESTRE: ESTRANJER: DUES IDEM IDEM.

PAGO PER ADELANTAT

BENVENGUT SIA

Avuy, decapoespre, esperam l'arribada en aquesta ciutat de nostre Prelat, lo Escelentíssim é Ilustríssim D. Pere Joan Campins, y Barceló, per fer la visita pastoral.

El Director y la Redacció d'aquest setmanari, humil y respectuosament, li besa l'anell y fan vots de sumisió a les seves ensenyances y de respecte a la seva estimable persona.

FLESTOMIES

La flestomia es un vici tant horrible que cap homo de bé, ni cap persona decent, quant y més cristiana, pot sentir-la pronunciar sense que no s'espanti y atolondri. Apesar d'això es una costum tant estesa dins Mallorca que domina per tot arreu.

Pena dona al veure infants, amb sa llet a n'els morros, flestomar, com a dimonis, prenguent ezeemple de los seus pares. Flestoma el carretè seguint la màczima que la cavallería enten aquest llenguatge y fa més vía, quant no's més que sa costum que li feren pendre les singlades que cayen amb ses flestomies mesclades. Flestoma'l trebador en mitx de les seves feynes y contra temps [desditzat] en lloch d'invocar l'ajuda del Altíssim crida, demunt ell, les seves maldicions. Y fins y tot aquella classe que vol passar per educada y se diu culta, flestoma, encare que no en tanta majoría.

Hi ha sèrs tant vils y homoni-queus tan miserables qu'en mitx

de les seves converses flestomen seguit, seguit, creguentse aquets indecents qu'amb això donen més animació y gracia a n-el seu llenguatge; però aont se descapdella el flestomador es en ses disputes o bregues que té, per donar més forsa a les seves raons y argumentació [miserable! quant sols logra esser més dimoni ja que la flestomia es el llenguatge del infern.

El lladre, roba per disfrutar dels doblés; el llépol menga y beu per sentir el pler de la concupiscencia del gust; però'l flestomador ¿quin gust té de malair y renegar? Cap satisfacció moral ni física li dona la saliva malaida que tira, sols logra desacreditarse devant les persones decents. Per que fins y tot els qui no son cristians, amb tal que tengan sentiments de delicadesa o hajan rebuda mediana educació, rebutjen y desprecien els flestomadors.

Els qui flestomen habitualment demostren esser gentussa, escoria, sèrs baixos sense educació ni criansa. ¿Qué será un poble en que els renegs y les maldicions sien vicis generals? Pitjor que Sodoma, Gomorra y les ciutats de la Pentápolis, que Deu castigá amb foch.

Per desditzxa nostra, a Mallorca, en nostra Roqueta, tant favorida per la naturalesa d'encants y poesia, els seus abitans la converteixen en terra d'asquerosa prosa, per les flestomies que, sovint, pronuncien. Bé es vè qu'amb això, com en moltes altres coses, la culpa principal la tenen les autoritats perque no castiguen com pertoca tals llengües verino-

ses. A l'autoritat que ha volgut aturar els flestomadors, may li ha faltat el fre de ses lleys per ajudarli, donchs que tots els còdichs del mon han marcat penes severes per castigar la blasfemia.

En Espanya les lleys de Partides imposaven a n'els flestomadors per primera vegada la pèrdua de la quarta part dels seus bens; per la segona, la tercera; per la tercera, la mitat, y per la quarta eren trets del regne. Si no tenien bens, eren castigats per primera volta amb cinquanta asots; per segona amb una marca de ferro ardent a n'els llabis, y amb arrancarlos la llengua per tercera. Després la pena de tayarlos la llengua se va trasmutá per la de mordaça, qu'era al meteix temps incomoditat y deshonra. Y no mereix manco el flestomador!

El Còdich penal encara considera la flestomia com una falta e imposa a los flestomadors correcció d'arrest y multa.

Lleugeres son aquestes penes per pecats tan graves; pero si'ls qui poren les volien aplicar; aixi-meteix bastarien per aturar tants de mals llenguats. Hora es ja de que les autoritats no fassin els uys grossos y que els catòlics y totes les persones d'orde formin lligues y emprenguen valentes creuades contra els renegats flestomadors, ja que ells deshonen nostra terra, afèen nostra llengua, profanen nostra religió y mortifiquen els més hermosos sentiments de tots els bons vertaders mallorquins.

DANIEL

ADAGI.—A casa que se flestoma y jura, no hi falta desventura.

Es Cad' Inca
St. D. Ramón Saler de la Plana
Palma
Ribera.

LA PAGESETA

*Sabatetes escostades
calses blanques just la llet,
un vestit de seda blava
tot llis, nèt y ben lluhent.*

*Un giponèt nou de sarja
que li cau de lo mes bé
y un cossèt prim, com les soques
d'olorosos tarongés.*

*Un rebòsillo ben curro
y enfortit com un papé,
que mostra per dins ses mayes
un coll mes blanch que la neu.*

*Una créu p' es coll penjada
d' un cordoncillo que pés,
un botons d'or a n' es brassos
y a n' es dits un sol anell.*

*Una cara que mitx-riga,
blanquis y hermoses ses dents,
uns uyets... de mallorquina
y un nassèt qn'estiga bé.*

*Y una animeta senzilla,
pura com los lliris bells,
y una... basta de cosetes
que no's pot desitjá més.*

Antoni M.ª PENYA.

Metje? perquè serás

¡Qu'en tenian poca de vèssa en Xesch y na Margarida!

Duyen dos anys de matrimoni quant pujaren a amos de Son Neu, possessió ahont éll si feu ses sopes desde porqueret a parayé majó y ella casi sempre hey havia cuquetjat. Per tota cosa era trempada na Margarida, y allá hont posava ses mans, ningú li poria di' letja. Y si era trempada per tot com a dona de feyna, no hu era manco per fer ca-seua: pesseta qu'entrava, se torbava ferm a veure sol ni lluna. Fane-ra y estalviadora, no cal dir que may anava ranca-cega, y en importarhi, no li venia a un quèrn de dobles de vint. A tan bones cualitats s'hi afegia el ser honrada fins a n'es derré clavillé, per lo tant era temerosa de Deu, que es una corona de diamants que fa brillant es front d'una persona.

En Xesch era un mul de feyna, enteres-sat que per un doblé heuria fet s'uyastre esbrancat demunt puntes de claus; de ca-ràcter aspre com una raspa, bon jove, però tudossa que ena fca sa cabota no hi havia qui'l tregués de «set n'han entrates, set n'han d'eixi».

Na Margarida que li entenía sa vitola, li anava com li gava es pel; y a les bones lo duya a carregadó; y llevores en Xesch coneixia que havia fet maig, y se posava més blan qu'es cotó.

Donaren a rebre ets amos veys de Son Neu, dos jays ab sos peus a sa fosa que, si s'hi fossen morts a Son Neu, se poria di' en tota veritat que hi havien fet mort y vida a sa possessió. Don Patrici es senyó, que no volia coneixer cares noves, feu par-

lament a n'es missatge y a sa criada si volían quedars'hi d'arrendedós. Na Margarida atlegá que no sabria fè de madona, y que per un altre costat no tenian cap tros de terra que pogués respondre per fianza. Vuy, digué es Senyó, que síau ets amos de Son Neu, sense bastreta, ni fianza. Na Margarida comensa a treure contes ab sos dits; ve que s'en porian fer es doblés qu'en volia D. Patrici, y clogueren sa barrina. Llevores posá fil a la guya per armarse de bestia y dels arréus de possessió, y... a trebayá s'ha dit, pera surá sa barca. En Xesch y sa muller pujaren es primé escaló de s'escala social: foren amos de Son Neu.

Es flochs havien de di' ab ses castenyetes sa taula, es vestí havian de correspondre a son estament; un trós de mula de mala mort y carretot, no feya amos: s'armaren de carretel-la y d'un bon cavall, perque això donava tò. Sa madona s'en regalava de s'estufera y més be que afalagarla aquets fúmets d'amo, li feyan sobres; però, per no rompe sa corda de sa micoya de vanidat d'en Xesch, li afluixava un poch. Ella era prudent y discreta y no li mancava illum a n'es cap, y sabia qu'en Xesch prest ó tart cauria de s'ase.

Un parey d'anyades bones, salut y molta diligencia posaren dalt la roda a n'ets nous amos de Son Neu. Acabat s'arrendament de sis anys, contaren sa marrota y es trobaren ab deu milia lliures a un recó de sa caixa. Refermaren per sis anys més, y abans d'acabá el nou arrendament foren homos pera comprá tres o quatre pessets de terra de ses millós del terme, unes quantes sorts ran de la Vila, un casal a sa Plassa, y los romangué encare un serró plé de cantelludes.

A n'es dos majorets de sa nieraça, de set que feyan sa guarda, en Pau y en Batista, los armá en Xesch una somereta d'Algé per hom, y cada dia, dos pichs, aqueys animalets los duyen a escola, que'ls ho feya es Vicari Pere.

A n'ea Pau quant sabé escriure una carta y fé quatre contes, li tirá es ram de possessió, y a n'es costat de son pare apren-gué s'art de conrador.

En Batista, menut encare per prende es mantí, seguí a ses escoles un parey d'anys més ab el senyó Vicari; y era tan poch devot de sa feyna, que, en temps de punt, en lloch de arramarse a n'es trebay, s'atraca-va a n'es llansol y a n'es plat de ses sopes: a menjá dormí y jugá n'hi havia poch de més fanés qu' éll.

Un día que sa mare li espolsá ses mos-ques, perque no'n tayava trós, s'en va remugant a fer instancia a son pare. En Xesch era un paret, que badocava en tractarse d'en Batista; y estava tot fideus ab ell; y en Batistet qui li coneixia es stuix havia arribat a posarli sa cama demunt.

—Que tens, fuy meu? li digué, quant lo afiná que feya es patarrell.—Ma mare m' ha atupat, perque jo no volia aná a escola avuy de-capvespre...; y no hi'niré

ab so vicari... valdament ma mateu. Vuy essé metje, y es vicari ja no hi veu per ferme doná aquesta casta de llibres.—Vols, fill meu, aná a estudiá a Ciutat? Hey anirás; no ploris pus, Batistet.

En Xesch li feu quatre moxonies, y l' s' en maná a ses cases. Na Margarida que era dona de front y no poria sufrí, segons y com, ses vessiatures deis infants, no vejé aquest pich ab bons uys sa xanería d' en Xesch qui, donant ales a n' en Batista feya a ella un no-res dins la casa.

Hi hagué un poch de tiramuixell entre els dos esposos sobre es da carrera a n' en Batista. En Xesch, que no hi veyá un dit devant es nas, s' aferrava en que s' atlot tenia vocació a metje; y ella que xapava un cabey a l' aire, deya que a n' en Batista li podia tot lo que fes oló de llibres.

Es quinientos acabaren ab un crit y una flemomia de s' homo, qui seguidament feu enganxá sa mula a n' es carretó; s' hi tira dedins y ab dos llongos fou a sa Vicaria.

—Bones tardes tenga, senyó Pere, diu, gratantse es clotell, tot d' una que afina es Vicari qui a les hores se passejava resant es breviari, de banda a banda de clasta. Som vengut, perque sa meya, fort y no't moguis, vol an Batista cucli de terra y jo 'l vuy senyó, perque l' hey puch fé y éll ho vol essé.

—Y qué me deys? respongué es vicari, tancant es breviari

—Si, senyó. Sa mare l' ha ablanit una mica, per questió de s'escola; y éll (y mir-se que may m' ha dit una mentida com una lletia) s' ha tret que vosté ja no té lletres per ensenyarli. Y hem resolt d'aficar-lo a Ciutat perque, com vol essé metje, y...

—Bon metje! un bon manech de xada li heu d'armá...; ¡gripia alta y llandera...

—Senyó vicari, no'n parlem puis; vuy tení un fuy metje maldement me costi un uy de sa cara; y si el cas no hi pot arribá, al manco no será una reya com jo.

—El vostro fuy té sa closca massa grui-xada per...

—Idò a Ciutat li llambroixarán es toix, si en té. Vosté perque menja xocolati no pot consentí qu'ets altres hey muyin s'ensaymada dins sa xicara.

—L' amo, no baladretjeu. Sa madona qu' hey diu?

—Ella, vosté ja la coneix, no surt de sa parada de ses cebes. Creu que no poren viure sinó gratant terra.

—Que va de dreta sa madona. Vos pensau que fé un metje es com qui fé una segonada a n' es porcell?

—Vicari, cascú del seu pa fa sopes, y a demunt es meus doblés ningú hey té vot, sinó jo.

—En Batista, metje... ¡Per amor de Deu!

—Metje sortirá; prou hey du éll es cap calent.

—Sabeu que vos sortirá en Batista? un gandulot sense ofici ni benefici, un malcriat que com voldreu no li poreu posá cabessó; un perdulari que fondrá totes ses

vostres estovianses; un gatvayre, un...

—Un metje de reixa. Ja hu vorà...

—Ni per prende es pols y receptá an aqueix moix, lo voldria jo. ¡Pobre malalt que caiga baix de ses seues mans!

—Ja m' ho deya en Batista que vosté era tan banyota...

—L' amo, jo coneix s' atlot: may será marge ni caramull de pedres Feisto conradó; a n' es vostro costat arribará a s' enfront; lluny de voltros...

—Lluny de sos pares fan més es cap viu ets infants. D' aquí a alguns anys ja'l tendrem metje se posará dins la metla y... a vosté y tot li ferá enveja...

—Edevant, y Deu fassa que no us haguéu d' arrepentí de no haver estat p' els meus conseys.

Na Margaridacada día li donava a n' en Xesch metje per berenà, per dinà y per sopà; però aqueix s' havia aficat es metje dins es cervell, y pensava y somiava ab en Batista metje. Posá fil a la guya. Lo primé fou fè a son fill una mudada de ciutadà; lo segon comprarli una cadena y un fellojje; lo tercé cercarli un forat, a Palma, ahont pogués en Batista está ben tratat; lo quart omplirli ses butxaques de pessetes.

Respecte a trobarli hostatje jens lo preocupava a n' en Xesch, puis sabía que en parlá a madò Rúa, tenia es joch gonyat.

Madò Rúa era una veyá que feya deplassa-morta á son Neu, qui tenia un fiy molt vela qui, després des servici, posá un cafetí per devés es Matadero. Sa madona, cas d' haverhi de allargá es coll, no anava de que en Batista hagués de caure per ca'n Quero; sabía de cuants de punts se calsavá es fiy de madò Rúa. Però l' amo que no s' empatxava de rahons, fa escriure a n' en Quero explicantli sos projectes referents a son fill; y es taverné al cap de dos dies envia una carta a n' en Xesch, diguentli que res nat del mon li faltaria a n' en Batista estant ab sa seua companyia y que ja havia parlat a n' es caquedrätich que lo havia d' ensenyá.

En Xesch feu llepá dits d' aquella carta, sa priméra que havia rebuda desde que tenia us de rahó: la feu llegí vint pichs a n' en Pau, y per ferho més gros l' enviá a n' es vicari ¡Ja hi estava vanidós aquell homoniet ab aquelles quatre retxes eserites demunt un papé que comensaven: «Muy Sr. mio» y acabaven «Su afmo S. S. q. b. s. m.» ¡A ell tratarlo de Senyó?

¡Ara coneix, deya, que a dins Son Neu hey vivim ben a les fosques. Y cuant tenga jo un fiy senyó... ¿vèt si no'm tractaran de voce-mercè?

S' inflo de vanidat que li feu aqueixa carta fou motiu per activá s'anada d' en Batista, a Ciutat, fent oreyes de cónsul a ses rahons que li posava sa dona contra sa idea de hostetjarlo a ca'n Quero.

Ja'l tenim a n' es Cafetí. Allá s' hi escolan tots ets escolims de sa gentusa; allá s' hi parla un llenguatge destrempat, desconegut per un atlot de possessió que no

havia sortit de ses faldetes de sa mare.. Allá el dimoni hey balla de capoll, y en Batista, empagahit els primers dias, ja pren part ab ses converses y apren aviat, aviat, de lletra menuda. S' avalot dura fins a la mal' hora de sa nit, en Quero toca una guitarra mitx esfondrada, una veu d' aygordent canta ab tò dessafinat, y gats y gátes ballen, y mansbelles aixorden, y es pobre atlot, badant uns uys com a salés, drèt a n' es tassé, despatxa copes, mentres apren an aquella escole de malas costums una llissó llarga d' immoralitat. A poch a poch comensava rapinyá sa guitarra y fa grinyolá s' acordeón y aviat anostra sa seua llengo a parlá indecencias, a flestomá y blasfema contra Deu y tots los Sants,

Es vicis, en breu temps, hagueren seregayat aquella bona conró que sa mare havia feta dins aquell coret... ¡pobre atlot! ¡No tan sols una fforeta d' aquelles virtuts es romasa viva! totes les ha mustiades s' alé pudent del diable. ¡Quins quinze anys més tudats!

En Quero, un día, se recordá qu' en Batista no havia de prenda sa carrera de taverné; llavors parlá a un ex-carabineiro, constant parroquia d' es Cafetí, que tenia una escola des vespres per devés es Pes des Carbó. En Cascarrabias qui ja coneixia s' atlot de veurel badocá per derrera es tassé, prometé a n' en Quero que treuria tot es such que poria d' aquell carabassot pagés, y quedá en que lo someteria a una tentativa de examen, por la noche, cuando fuera al Cafetin á tomar unas copas.

Hala, Batista, aqueix senyó ha de ser es teu caquedrätich; lo qu' importa es fé bonda y estudiá molt.

—¿Cómo te llamas, maco?

—Batista de Son Nieve.

—¿Que quieres ser?

—México de la villa.

—Bien, bien, buen mozo. Que libros llevas?

Yo pasava la doctrina, la gramática, la aritmética y el Amigo de los Niños; y feya complecos en una plagueta de contás; y sé servir la missa de correguda.

—¡Bah! pa ser médico te sobra con saber leer y escribir correctamente. Mañana te paras por casa y en un santiamén te preparo pa sargento.

—Es que yo querer ser méxico de la villa...

—¡Toma! el que es sargento tiene opción a cualquier destino... hasta obispo y ministro inclusive.

En Batista saguía a n' es Cafetí despatxant copes, riguent ab ses riayes dels altres, y qualque pich ab ses seues, aprenuent una l'etánia de paraules inmorals, rebent una educació de clavaguera, respirant una atmósfera viciada, y per afegitò anava dos pichs cada día a classe ab s' ex-carabineiro que era un renego de cap de brot que se blasfemia més petita era ferse ses feynes ab lo més sant y sagrat.

(ACABARÁ)

Bernat BALLE Pre.

CRONICÓ

Maig de 1904

Dia 6.—A Barcelona una ma criminal posa una bomba a la Residencia y Col·legi dels P. P. Jesuites moments abans de sa sortida dels alumnes petits.—S' hermosa ciutat del Turia presencia el sauvatje atentat de que fan víctimes uns quants frares varies turbes de covarts sectaris.—D. Alfons XIII, després de visitar a Sant Fernando, se dirigeix a Huelva.—A Cádiz els estodians protestan tumultuosament contra un periódich que'ls insultá per l' entusiasma rebuda que feren a n' el Monarca.

Dia 7.—El literat D. Miquel S. Oliver dona en el Ateneu Barcelonés la segona de les conferencies encarregades a n' els escriptors mallorquins sobre el tema «Estenció y evolució del catalanisme».

—Arriba a Madrid el ministre de Marina, general Ferrandiz. Diu que prepara es presupost de regeneració, y qu' está d' acort ab en Maura.—L' enginyer D. Celdoni Rodríguez es agraciá ab el premi de 5.000 pessetes que concedí el Rey pera el millor trebay que's presentás estudiant el problema agrari a Andalússia.—El Sr. Pereda va millorant.—Els festetjos reals a Huelva son molt brillants. Se'n va a Sevilla el ministre d' Instrucció pública pera unir-se a la comitiva regia.

—Mor el president de la república del Perú, D. Manuel Candamo.

Dia 8.—A Sa Pobra mor un homo, que tengué sa desgracia de caure devall sa roda de son carro, mentres botavaperque sa bisia s' havia desbocada.

—El Rey enre a Sevilla aont es rebut ab gran entusiasme.—Son molt comentades unes declaracions polítiques del Sr. Silvela, de gran efecte cap el president del Consey y en tons molts frets pera el Sr. Villaverde.

—Ses noves de la guerra anuncien una seri de seguits desastres pera els russos. S' invació se fa ab precisió admirable, estant molt adelantats els trebays que duen a efecte pera aislar a Port Arthur.—Ses eleccions municipals a Fransa donen el trió a n' el Govern, que pera conseguirho ha arribat a n' els més ecsecretables atentats contra sa conciencia nacional.

Dia 9.—Acaben ses fires y festes que anyalment acostuma celebrar s' ajuntament de Sóller, a les quals e-hi ha acudit bastante gent.

—Els ministres reunits en Consey, continuen estudiant els presupots. Sa nota oficiosa diu que'l Sr. Maura sortirá demá ab direcció a Sevilla.—Torna a Madrid el ministre de la Guerra.—El Rey fa a Sevilla ses visites de costum. En tois els actes se destaca sa nota popular.

—Els japonessos son ja completament duenyos de sa península de Liao-Tung.

Dia 10.—Poch després d' acabat el Consey d' avuy, el Sr. Maura se'n va a Sevilla.—Sa Gaceta publica ses oportunes disposicions relatives a s' implantació de sa ley orgánica del Consey d' Estat.—El Rey va a Jerez de la Frontera y torna més tart a Sevilla. En aquesta capital se promoven alguns desordes b motiu d' una manifestació qu' organissen els estodians monarquichs.

—Mor a Londres el famos explorador Stanley.

Dia 11.—Arriben a sos respectius pobles els excedents de cupo de 1903, que se'n anaren fa dos mesos a Mahó per aprende s' instrucció militar obligatoria.

—Viatje régi; D. Alfons visita els cortés, dirigeix maniobres militars y decapvespre assisteix a una corrida de toros. El

vitoretjat.—Acaba l'Assamblea d'advocat president del Consey arriba a Sevilla y es cats, votanse un contra-projecte al de lley orgánica del Sr. Sanchez Toca.

—Telegrames de la guerra partcipe qu' els japonessos estrenyen per terra s'asedi contra Port Arthur.

Dia 12.—El *Heraldo* y altres periòdichs moit lliberals y moit democrates donen es toch d' alarma a tots sos parcials perque formie «un bloque de la izquierda» ab forsa bastant qu' arrolli y destruyese a n el «bloque de la derecha» que s' agrupa en torn del Sr. Maura.—El rey passa es día a Córdoba.

—El ministre d'Estat declara que ses negociacions ab Fransa respecte a Marroch se fan de perfet acort y ab sa rapides possible.

Es CRONISTA

Lladrades y moxonies

Divenres al capvespre, atentament invitats pel senyor Texidó, práctic electricista, encarregat de's trebays de la fàbrica del Gorch Blau, passaren a visitar dos dels cinch transformadors elèctrichs que s' estan posant a distints punts d'aquesta població; l'un d'ells, el del carrer de Sant Francesch, mitx muntat, no més, encare, y el que té a caseua un dels socis de la companyia D. Jaume Capó, acabat ja, qu'es una preciositat per lo ben dirigit y acertat dels seus trebays, haguent observat qu' está arretglat ab tots els adelants moderns y que permetrá, al més profa en la materia fersê cárrech del seu mecanisme ab una sensilla explicació, y evitar tota desgracia personal. Segons manifestacions del senyor Texidó, els obrers encarregats del trebays li han sortit tan aprofitats que dona gust veurer els trebays fets seus per que encalsen a n'els dels veis en l'art, segons tenguerem ocasió de veurer.

Parlant del temps que tardariem en porer fer us del nou alumbrat nos digué qu'encara en tendríem per una temporadeta llarga, essent mentida el rumor que se corra per entre la gent, de que les falti aigo, puis fins aqui en tenen de sobra.

Agráhim de bòn deveres la atenció de qu'hem estat objecte de part de dit senyor y nos complau el poder donar tals satisfaccions al poble y demés que s'interessen pel nou alumbrat.

Dijous s' anunciá que s' havia uberta sa cobransa des segon trimestre de sa contribució territorial y apatent, donant sis dies de

temps per porer pagar sense gastos.

També ja que tendreu sa bossa uberta y li voleu dar un'altre sangría, podreu passar per cas cobrador que ja tenen ses cèdules noves qu' esperen a son amo.

Divenres dematinada se'n anaren cap a Alcudia, per ecersitar-se en el tir al blanch, els quintos del batalló d'Alba de Tormes.

Ahir també se'n anaren cap a Santa Margalida la major part dels veterans del citat Batalló.

Sa caló s' es desxondida una cosa fora mida, poguent dir que casi nos trobam d'estiu de plê.

L'adagi popular que diu: *p' es Maig a segá vaig* jase comensa a cumplir, donchs ja 's veuen alguns redols d'escaraders, qu'armats de sa clássica faus o faussella, didals, cuxals y managots, han tornat treure ses rancis cansons des segá cantusetjantles ab la seua típica tonada.

Amb motiu de la lladrada que publicarem diumenge passat donant conte d' un concert de guiterres, algunes persones sentintse ofeses vengueren a protestar amb duresa en nostra Redacció. Protestes que motivaren desavenencies y disgusts d'una part y altre; però qu' avuy, mediant satisfaccions que s' han donades, tot ha quedat amistosament arretglat.

A s' hora qu' estam escrivint, en nostra parroquial esglesia; se fan preparatius per rebre el Senyor Bisbe; y la Oració de coranta hores qu' avuy disapte han comensades, prometen esser lluides.

Está encarregat del quatre sermons que se ferán durant elles el orador sagrat Moss. Juseph Auba, Felip Neri.

Día vint y vuit prop vinent, tendrà lloch a n'aquesta ciutat la reunió del consey de guerra per jutjar a un soldat del Batalló de cassadors d'Alba de Tormes, resident en aquesta, per la falta d'imprudencia temeraria.

Publicacions rebudes

Durant aquesta setmana ha visitat per primera vegada nostra redacció, el setmanari titulat *El Amigo del Obrero*, qu' está dedicat a les clases trbayadores. Ben vingut sia.

El núm. 124 del xistos setmanari ¡Cut!

Es núms. 681 y 767 dels quinzenaris agrícolas *El Labriego y L' Ar del Pagés* ab importants trebays.

Bolletí comercial

Mercat d' Inca

Preus que regiren a n' aquesta ciutat dijous passat: pessetes

Bassó.	es quintá	a	77'50
Xexa.	sa cortera	a	19'00
Blat.	id.	a	19'00
Ordi.	id.	a	11'50
Id. forasté.	id.	a	10'50
Sivada.	id.	a	8'50
Id. forastera.	id.	a	7'25
Faves cuitores.	id.	a	20'00
Id. ordinari.	id.	a	18'50
Id. per bestia.	id.	a	18'00
Blat de les Indies.	id.	a	17'00
Mongetes de confit.	id.	a	53'00
Id. blanques.	id.	a	36'00
Fasols.	id.	a	36'00
Ciurons.	id.	a	24'00
Gallines.	sa tersa	a	0'80
Galls.	id.	a	0'70
Conis.	id.	a	0'30
Ous.	sa dotzena	a	0'85
Patates.	es quintá, de 6	a	10'00
Moneacos.	id.	a	5'00
Figues seques.	id.	a	9'00
Olives.	sa barsella de 1'50	a	3'50
Safra.	s'unza	a	3'50

OSSOS Y LLEPADURES

Succehí una vegada qu' una atlòta sèya a un padrís des Born, y passant pròp d' ella un senyorétxo, digué:

—¡Oh, quina atlòta més maca! ¿De quin pòble ets rossa?

—De Campos, (contestá ella.)

—Idó, deus tení sa p nxa ròtja.

—Si, senyó. ¿Y vosté de quin coló la té?

—Blanca.

¿Blanca? Ydó la té iguala á sa des nostro ase.

Xarada

Primera y segona,
n' es sempre igual
que gust que me dona
quant meing es total.

El sen Inavert

Sa solució diumenge que've

SOLUCIONS A LO DEL NÚM. PASSAT

A la fuga de consonants:

De bronzo son ses campanes
ses massés y es murtés
jo m' estimaría més
qu' el pern del mon se rompés
que fer lo que tu en demanes.

CORRESPONDENCIA

Sr. J. Millet, Barcelona.—Rebuda la vostra. Per correu vos enviam lo que demanau, s' import son tres pessetes, esperam les nos enviareu en segells de correu de 5, 10 a 15 centims.

Un desconegut.—Per publicar lo vostro necessitam la firma y solucions a la vista.